

In alles is deze voorstelling een echte Jetse Batelaan, maar het is niet zijn beste.

Foto Kurt Van der Elst

Het onverwacht tegendraadse wordt ietwat voorspelbaar.

ANNETTE EMBRECHTS

Als je maar hard genoeg rent, weet niemand meer waar je bent

Jeugdtheater

Door: Theater Artemis. Regie: Jetse Batelaan. Vanaf 8 jaar.

22/11, Verkade-fabriek, Den Bosch.

Tournee t/m 14/2.

Zijn voornaam volstaat in de theaterwereld: een echte 'Jetse' staat voor tegendraadse voorstellingen met vreemde, prikkelende titels, waarin vaak absurd weinig gebeurt of iets doodgewoons bizar wordt gedramatiseerd. Alles met filosofische ondertoon, om menselijke zwakten bloot te leggen.

Nu regisseur Jetse Batelaan ruim twee jaar bij Theater Artemis voorstellingen maakt voor jeugd en jongeren, blijft hij spotten met theaterwetten. Ook zijn nieuwe

regie, Als je maar hard genoeg rent, weet niemand meer waar je bent, voor publiek vanaf 8 jaar, is in alles een echte 'Jetse', maar niet zijn beste.

Acteurs rennen continu rondjes in sprookjeskledij, achterlangs het publiek en door de coulissen, voor de toneeldeuren: een ridder met hoofddoek, een jonkvrouw met brandblusser, een heks met drie bezemstelen, een konijn met megawortel en een prins met EHBO-koffer. Hollend neurien ze euritmische woordjes.

Een ouvreuse maant ze tot stoppen, maar slaat zelf aan het rennen. Kisten wringen zich schuifelend door toneelopeningen het podium op, gevolgd door opblaasballen en paddestoelen. Het regent pingpongballen en zilversnippers. Iemand onder een doek speelt vals gitaar zonder stil te zitten. Vreemd en best grappig.

Op band leest Hans Leendertse een verbasterd sprookje voor, over het beweeglijke meisje Stippelientje dat kortstondig haar prins ontmoet en wiens kus stilstand laat ontdooien. Expliciet een pleidooi voor drukke, creatieve geesten, gericht tegen etiketten als ADHD en medicatie als Ritalin. Die ode aan beweging wordt helaas te pamflettistisch aangestipt, zonder nuanceren of diepgang. Dat maakt deze Jetse, hoe jolig ook, te makkelijk.

Het onverwacht tegendraadse wordt ietwat voorspelbaar: een toneelgordijn schuift open en dicht en - typisch Jetse - er volgt een theatrale stijlbreuk (dit keer twee kinderen die in een microfoon over hun hobby vertellen: paardrijden en voetballen).

Dat wat zich in het fabeltje afspeelt, schuurt voldoende herkenbaar langs dat wat op toneel gebeurt. In

de omvallende, groot uitgegroeide kist is aan het slot een stervende Stippelien te zien die ultiem tot stilstand komt. Leuk, maar ook een jolige Jetse mag meer jennen. Bovendien is de roes van het rennen vaker onderwerp geweest van bedwelmende dans- en theatervoorstellingen, zoals in *Rennen van De Kopergietery*, *Schwalbe zoekt massa* en *The Dog Days Are Over* van Jan Martens.